

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Beerlijk duurt 't langst. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sintklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aagje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jakob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een vreesselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarchhof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knapels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Ezie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenissen. — 209. De Spion voor zijn Land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

— PRIJS 60 CENTIEM —

Vraag even vaak het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 112.

Derde druk.

A. HANS.

De Rooversjongen

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich

Nr. 112.

A. HANS

De Rooversjongen

Pieter en Anna Vermeersch kwamen uit school, een rare school, zooals we wel eens beschreven hebben. De meester was ook koster, grafmaker, kaarsenmaker, klokluider, en dan ging hij nog bij de boeren werken, in den Zomer. Want dan kwamen er geen kinderen naar de klas. Alle jongens en meisjes moesten vader en moeder helpen op den akker.

't Is waar, dat Pieter en Anna Vermeersch al bijna twee honderd jaar geleden leefden. Ze woonden te Erpe, niet ver van Aalst. Hun vader was boer.

Nu was het winter. Het vroom en de grachten lagen bevroren. Maar Pieter en Anna bleven niet spelen op het ijs, zooals de kinderen die dichter bij het dorp woonden.

Pieter en Anna moesten twintig minuten gaan, tot de hofstede van hun ouders. Het werd vroeg donker...

En het was niet pluis in de streek. In de bosschen woonde een bende roovers; hun kapitein heette Jan De Lichte. En men kon ze niet vangen. De kerels waren slim... En dan... er was weinig politie. Ons land behoorde aan Frankrijk. De Fransche soldaten hadden het te druk met den oorlog om op de roovers jacht te maken.

Een droevige tijd... En de menschen te lande zaten angstig in hun huizen.

Ja, Pieter en Anna spoedden zich voort. 't Was nu best bij vader en moeder, en bij den grooten broer Jan, en den sterken knecht, Wannes. En op de hofstede was dan nog Bello, de trouwe hond.

Aan den draai van den weg, niet verre van de hoeve stond een jongen, in havelooze kleeren. Hij zag er heel arm uit.

— Kijk, daar is Camiel Vereecke, zei Pieter. Ik heb hem in lang niet gezien.

— Hij komt nooit meer naar school, sprak Anna.

— Neen... Wat zou hij hier doen?

— Hij komt naar ons toe...

Camiel Vereecke keek erg bang. Er scheen iets gebeurd te zijn.

— Dag Camiel, zei Pieter Vermeersch.

— Ik heb op u gewacht, zei Camiel Vereecke. Mag ik mee gaan naar 't hof? Ik moet iets aan uw vader zeggen.

— Ga dan mee! hernam Pieter.

Anna keek medelijdend naar Camiel. Hij huiverde in zijn dunne, gescheurde kleeren.

— Camiel, hebt ge honger? vroeg het meisje.

— Neen... Maar ik moet iets aan uw vader zeggen.

— Wat? vroeg Pieter.

En Vereecke keek schuw om zich heen.

— Is er dan wat gebeurd? wilde Pieter toch weten.

— Ja... En er zal nog wat gebeuren... Maar ik zeg het alleen aan uw vader.

— Ge doet zoo raar!

— Kom mee naar vader, sprak Anna.

Camiel Vereecke kende boer Vermeersch goed, want hij had nog de koeien van de hoeve gewacht. En de ouders van Camiel hadden bij Vermeersch gewerkt. Maar die waren dood. En Camiel woonde nu bij zijn oom Bruno.

— Waarom komt ge nooit meer naar school? vroeg Pieter.

— Ik mag niet...

— Van uw oom niet...

— Van uw oom niet? Ge kunt nu toch niet op het land werken...

— Ik moet hout rapen... en nog wat anders. Maar dat zeg ik alleen aan uw vader, sprak Camiel, nog altijd even bang.

— Laten we ons haasten! drong Anna aan.

Ze waren vlak bij het huis. Camiel stapte vlug mee. Aan de hofpoort keek hij nog eens om, percies of hij bang was, dat iemand hem volgde.

Moeder Vermeersch was blij, dat ze de kinderen zag. Ze had juist gezegd, dat de knecht voortaan Pieter en Anna van de school moest halen. De dagen werden nog altijd korter.

Boer Vermeersch zat bij den haard. Daarin brandde een stuk boomstam. In de keuken was het warm.

— Wie is er daar bij Pieter en Anna ? vroeg moeder, die door het venster keek.

— Wel, 't is Camiel Vereecke, zei Jan, de groote zoon.

— O, Camiel, ja, nu zie ik het ook. Anna zal hem meegevraagd hebben om een boterham. Ze is zoo goed van hart.

— Een boterham kan Camiel hier altijd krijgen, zei de boer. Bij zijn oom moet hij altijd hard werken, maar veel achter de tanden zal er daar voor hem niet zijn. Bruno Vereecke is een ruwe man.

De kinderen traden binnen. Camiel Vereecke was nu bedeesd. Hij durfde haast niet opkijken.

— Dag Pieter, dag Anna, dag Camiel, groette moeder. 't Is koud zeker...

— Vader, Camiel moet u wat zeggen ! riep Anna haastig.

— Zoo ! Wel, hij mag spreken...

Maar Camiel kon nu geen woord uitbrengen. Hij begon te weenen.

— Maar manneke, wat is er toch ? vroeg moeder Vermeersch. Ge moet niet krijschen... Waarom hebt ge verdriet ?

Camiel antwoordde nog niets. Hij snikte het uit en hield de handen voor de oogen.

— Kom eens mee, zei de boer.

Vermeersch nam den knaap bij de hand en leidde hem in de andere kamer.

— Wat moet ge mij vertellen ? vroeg hij vriendelijk. Slaat uw oom Bruno u ?

Camiel schudde het hoofd.

— Hebt ge honger ? hernam Vermeersch.

— Neen...

— Wat dan ? Toe, zeg het maar...

— Ik... moet ...van... oom... Bruno... stelen, stamelde Camiel.

Vermeersch schrok geweldig. Plots ging hem een licht op. Hij had veel van de rooversbende gehoord. Hij wist wel een beetje hoe het onder die kerels toeging.

— Camiel, is oom Bruno van de bende ? vroeg hij.

— Ja...

— Zeg maar alles. Ge moogt bij ons blijven. Ge moet niet bang zijn. Is oom Bruno van de bende van Jan De Lichte ?

— Ja...

— En hij steelt mee ?

— Ja...

— Hij gaat 's nachts uit...

— Elken nacht...

— En gij moet mee ?

— Ja... al twee keer... eerst naar Herzele en dan naar Burst.

— Vertel eens alles... Niet meer schreeuwen. Ge zijt een brave jongen dat ge het me komt vertellen...

— Ik moet van oom door een venster kruipen en de deur opendoen voor de dieven, zei Camiel, die nu wat kalmer werd. En ik wil dat niet meer.

— Hebt ge dat te Herzele en te Burst moeten doen ?

— Ja... En van avond moet ik mee naar het kasteel van den baron...

— Gaan ze daar rooven ?

— Ja... met velen... Jan De Lichte zal er bij zijn. Hij is dezen noen bij oom Bruno geweest. Ik moest naar den zolder, maar ik hoorde het, waarover ze spraken. Ik zou weer door een venster moeten kruipen om dan een achterdeur open te doen, die alleen met grendels gesloten is. Een werkmans van het kasteel heeft dat verteld. Hij doet ook met de bende mee. Oom Bruno is dan met Jan De Lichte meegegaan naar Velzieke. En ik ben weggelopen.

— En ge wildet alles aan mij vertellen ?

— Ja... O, laat me hier blijven ! De roovers zouden me dood slaan als ze weten, dat ik alles overdraag... Jan de Lichte heeft me dat zelf eens gezegd.

— Ge moogt bij ons blijven, Camiel, verzekerde de boer. Ge zijt een brave jongen. Ge kondt het niet helpen, dat uw oom u meenam naar Burst en Herzele. Maar ge voelt, dat stelen slecht is...

— O, ja... Ik durf dan mijn gebed niet meer lezen.

En moeder heeft me gezegd dat ik elken dag bij het opstaan en slapen gaan, bidden moet.

— Uw moeder was een brave vrouw. En in den hemel zal ze gelukkig zijn, dat ge nu naar mij komt. Dus, de roovers gaan van avond naar het kasteel van den baron ?

— Ja...

— Hoe laat ?

— Om acht uur komen ze bijeen in het bosch bij het kasteel.

— Met hoevelen ?

— Wel tien gaan er mee...

— En de kapitein zelf ook ?

— Ja... Ze willen dan ook nog op het hof van Damman stelen...

— Zijn er nog van Erpe bij de bende ?

— Nog twee...

En Camiel noemde ze.

— Dat dacht ik wel, twee leegloopers en dronkaards, mompelde Vermeersch.

— Camiel, ge hebt daarvan niets aan Pieter en Anna gezegd ? vroeg de boer.

— Neen...

— Ge moogt niets zeggen ook. Ik ben blij, dat ik alles weet. We zullen den baron en boer Damman verwittigen. Kom nu maar mee... het is hier te koud.

Vermeersch leidde den knaap in de keuken. Anna en Pieter keken nieuwsgierig naar Camiel.

— Wat Camiel mij verteld heeft, moet gij niet we-

ten, zei de boer tot zijn kinderen. Vraag Camiel dus niets... Moeder, ge hebt zeker al een paar dikke boterhammen voor Camiel?

— O, ja... Zet u maar manneke! noodigde de goede vrouw.

— Camiel blijft bij ons wonen, hernam vader.

Anna en Pieter keken vergenoegd. Dat vonden ze plezierig.

Vermeersch wenkte zijn vrouw en zijn oudsten zoon Jan, in de nevenkamer. Hij riep ook Wannes, den knecht, die in de schuur aan 't dorschen was. En Vermeersch vertelde nu alles wat Camiel Vereecke hem meegedeeld had.

Moeder vooral was zeer verschrikt.

— Wie zou dat gedacht hebben van Bruno Vereecke! riep ze uit.

— Wel, ik verwonder me over niets meer, zei Wannes, de knecht. Jan de Lichte heeft veel helpers die zich braaf voordoen. Er loopen vrouwen en meisjes te bedelen; ze spiedden de huizen en hoeven af en geven inlichtingen aan de bende. Ze weten hoeveel volk er is, waar er vlas of een koe verkocht werd, waar er dus geld in huis is. En zoo kent Jan de Lichte de plaatsen, waar hij wat halen kan.

— Maar Bruno Vereecke was altijd treffelijk, hernam de boerin.

— Hij is aan 't drinken gegaan, toen zijn vrouw stierf, zei Vermeersch. En hij zal nu meer en meer geld willen hebben. Zoo is hij een dief geworden. Maar we

moeten daarover niet spreken. 't Is de kwestie den baron en boer Damman te verwittigen.

— En den burgemeester, zei Jan, de groote zoon.

— Och, hij is een oude man. En hij heeft geen politie. De veldwachter is dood. En niemand heeft in dezen tijd lust hem te vervangen. 't Is gevaarlijk.

— De burgemeester zou soldaten te Aalst kunnen vragen, sprak Jan.

— Franschen! Die hebben geen tijd om te komen. En dan nog, Jan de Lichte heeft overal zijn spionnen. Hij zou het dadelijk weten, dat er soldaten uit de stad gekomen zijn, en alles uitstellen. Misschien kan hij nu gevangen genomen worden. Dat ware het beste...

— O, ja, zei vrouw Vermeersch. Dan geraakte de bende uiteen.

— Luister, hernam Vermeersch. Ik zal naar het kasteel gaan, en den baron verwittigen. We zullen hooren wat hij zegt. Maar iemand moet mij vergezellen.

— O, ja, stemde moeder toe. Alleen is te gevaarlijk. Misschien liggen er al roovers op den loer...

— Ik ga mee! verklaarde Jan dadelijk.

— Of ik! zei Wannes.

— Een moet thuis blijven. Jan, zorgt gij voor moeder en de kleinen, en laat Wannes mij vergezellen. En we vertrekken dadelijk.

— Pas toch op! vermaande vrouw Vermeersch. De roovers zijn zoo sluw. Misschien weten ze al, dat Camiel hier is.

— Ge houdt de deur gesloten, en ge laat Bello los...

De hond staat er wel vijf, sprak de boer. En zorg dat Anna en Pieter niets vernemen. De kinderen zijn al bang genoeg.

Pieter, Anna en Camiel hadden hun maal geëindigd. De kinderen van den boer vonden het vreemd, dat vader en Wannes nog uitgingen, en het geweer meenamen. Ook, dat Jan de deur al grendelde, na Bello in huis te hebben genomen. Maar Pieter en Anna durfden niets vragen. Vader had immers gezegd, dat ze de boodschap van Camiel niet behoefden te weten.

Vermeersch en Wannes stapten flink door. Het was nu al donker.

—We zullen over het land gaan, zei de boer, Daar komen we niemand tegen.

— Heel goed, oordeelde de knecht, want wie kunnen we vertrouwen...

— We zullen niet spreken... Ze moeten ons niet hooren, waarschuwde Vermeersch.

Stil gingen ze verder. Het land lag hard bevroren. 't Was echter moeilijk gaan door de voren of over ruwe knobbels.

Vermeersch en Wannes konden vrij goed zien. De sterren schenen ; het zou een heldere nacht zijn. Straks moest zelfs de maan opkomen.

— Geen gunstig rooversweer, als het zoo klaar is, dacht de boer. Maar wat geeft Jan De Lichte daar om! Hij weet dat er geen gezag in het land is.

't Was zulk een droevige tijd. De Franschen waren in oorlog met Holland. Ze waren ons land binnen ge-

vallen, speelden er den baas, en eischten geld en levensmiddelen. Nu belegerden ze de stad Bergen-op-Zoom, een grensvesting van Nederland. En ze hadden het daarmée veel te druk om hier de roovers na te jagen. Enkele veldwachters op de dorpen of baljuws van kasteelen konden niets doen tegen de wijd vertakte bende. In oorlogstijden durven slechte kerels hun booze plannen uitvoeren.

En Jan de Lichte was een verdorven schelm. Hij werd geboren in een herbergje tusschen de bosschen van de wijk Bouchoute bij Velzike, land van Aalst. Als kind zag hij allerlei verdachte lieden thuis komen. Ze verhandelden er gestolen voorwerpen, spraken over hun kwaad bedrijf en dronken en tuischten. Jan stal ook. Hij zwierf over straat. Hij groeide op bij roovers en dronkaards. En toen hij grooter werd, wilde hij kapitein zijn van een bende. Zoo verzamelde hij vroegere kameraden, die ook niet deugden, verlokte anderen door schoone beloften en nu voerde hij het bevel over een groote troep roovers. 't Was van kwaad tot erger gegaan. De bende randde reizigers aan, brak in huizen en hoeven, mishandelden de menschen die niet dadelijk hun geld wilden wijzen, en bedreven ook moorden.

Ja, 't was een droevige tijd in Oost-Vlaanderen. Boer Vermeersch dacht er nu over na, terwijl hij met Wannes over de akkers ging. Maar om 't kasteel te bereiken moesten ze door een bosch. En hier was 't wel donker. Op sommige plaatsen waar 't geboomte

zeer dicht stond, konden de mannen geen hand voor de oogen zien...

Eensklaps werden Vermeersch en Wannes door een groep mannen omringd en dadelijk vastgegrepen. Vermeersch had geen kans gehad zijn geweer te gebruiken. Hij en Wannes hoorden iemand zeggen :

— Verweer u niet, of ge zijt dood !

Ze werden dadelijk gebonden.

— Misdoe ons niets, zei Vermeersch. Wilt ge mijn geld hebben ? Ge kunt het krijgen, maar laat ons dan gaan.

— Wees gerust, we zullen uw geld wel vinden, vriend ! spotte een der roovers.

Vermeersch en Wannes begrepen wel, dat ze in handen van mannen der bende waren gevallen. O, zouden die weten, dat ze naar 't kasteel wilden gaan ? Dan zag het er slecht voor hen uit.

Drie kerels leidden de gevangenen mee.

— Wat wilt ge met ons doen ? vroeg Vermeersch.

— Ge moet zwijgen ! klonk het.

Maar een ander was toch wat vriendelijker.

— We zullen u niets misdoen, zei de man. Over eenige uren zijt ge vrij. Maar niemand mag vanavond door het bosch.

Toen begreep Vermeersch wat er gebeurde. Deze roovers waren de bespieders der bende. Ze moesten alle menschen opsluiten, die nabij het kasteel van den baron waren. Voorbijgangers konden verdachte mannen bemerkt hebben en dat op het kasteel gaan zeggen.

En dan zou de baron op zijn hoede zijn. Daarom sloot men ieder op, die zich nabij het kasteel bevond. En na den diefstal zou men de gevangenen vrijlaten, natuurlijk na het eerst van hun geld beroofd te hebben.

Vermeersch was nu wat minder ongerust om zich zelf. Maar het speet hem vreeselijk, dat hij mijnheer en madam op het kasteel niet verwittigen kon. En Jan de Lichte en Bruno Vereecke moesten toch eens vernomen hebben, dat Camiel op de hoeve was...

— Dan zal de kapitein mij dooden, dacht Vermeersch, en hij bad God om hulp.

De boer en zijn knecht werden naar een hut gebracht en daar in een achterkamer gestoken. Het was er donker. Maar iemand vroeg :

— Ook gepakt ?

— Ja, zei Vermeersch. Gij ook ?

— Ja, ik ben Gust, den hovenier van 't kasteel. Ik kwam van Aalst. En dicht bij huis werd ik gegrepen en hierheen gebracht. De roovers hebben iets in den zin. Ze willen ergens binnen breken. En omdat wij nergens zouden kunnen zeggen dat er slecht volk in den omtrek zit, steken ze ons binnen.

— Ja, dat is het... Ik ben Vermeersch, hernam de boer.

— Ik hoor het nu, zei de hovenier. En wie is er bij u ?

— Wannes, mijn knecht.

Vermeersch vertelde nu fluisterend dat de roovers op het kasteel zelf wilden stelen.

— Ik ben het teweten gekomen, later zal ik u wel

eens zeggen hoe, vervolgde de landbouwer. En ik wilde den baron verwittigen.

— Ha, ze gaan naar 't kasteel, zei de hovenier, ook zeer zacht. Dan zullen er erge dingen gebeuren, want den baron zal zich niet gemakkelijk geven. O, als hij maar niet vermoord wordt! En wij, die hier gebonden zitten. Gij zijt het ook zeker?

— Ja, antwoordde Vermeersch. En de koorden snerpen in mijn armen.

Wannes had nog geen woord gesproken. Maar nu fluisterde hij :

— Mijn banden zijn haast los. Onderwege heb ik er al aan zitten wrikken. En nu knaag ik een van de koorden met mijn tanden door. Straks heb ik de handen vrij en help ik u ook. We moeten hier buiten geraken.

— Onmogelijk ! beweerde de hovenier. In dit karnierke is het venstertje toegemetseld. 't Was nog licht toen ik hier aankwam, en ik zag het. En ge hoort dat aan den voorkant mannen zitten om ons te bewaken. Ze zijn aan 't babbelen.

— Wacht maar, hernam Wannes, ik geef den moed niet op. Laten we ons stil houden.

Vermeersch kreeg nieuwe hoop. Hij wist, dat zijn knecht slim en vlug was, en niet gauw verlegenheid toonde.

II.

De baron van Erpe was nog een jonge man. Hij woonde met zijn vrouw, een knecht en een meid op

De baron schrok.

het kasteel. Dan had hij nog een hovenier, zooals we reeds weten.

Vroeger waren er meer bedienden op het kasteel geweest. Maar twee ouderen waren gestorven, een was getrouwd. En de baron en de baronnes zouden betere tijden afwachten, om nieuw personeel te huren. Men wist nu waarlijk niet, wie men vertrouwen kon.

De baron en de barones zaten in de eetkamer, waar het warm en gezellig was. Mijnheer en mevrouw hadden juist hun maal geeindigd en de meid kwam de tafel opruimen.

— Mijnheer de baron, zei ze, de vrouw van den hovenier is in de keuken. Ze is zoo ongerust. Haar man is naar de stad geweest en nog niet thuis. Hij had beloofd vóór donker weer te keeren.

— Wat... Is August nog niet terug? riep de baron verbaasd uit. Ja, hij had me gezegd vóór vier uur hier te zijn. Hij brengt eenige boodschappen voor me mee.

— O, wie weet, wat er met hem gebeurd is, sprak de barones angstig. 't Is zoo onveilig op de wegen...

— Maar de roovers randen iemand toch niet aan als het nog licht is, hernam de baron. Misschien heeft August lang moeten wachten te Aalst en zal hij er overnachten, om niet bij avond te moeten reizen... Of hij wacht, tot de maan opkomt.

— De maan schijnt al, zei de meid.

Mevrouw ging naar de keuken, om de hoveniersvrouw te bevredigen en haar te zeggen, dat ze maar hier moest blijven tot haar man kwam.

De hovenier woonde in een huisje dat bij de ingangspoort van het kasteelpark stond.

De baron zat nu bij den haard. Hij was toch ook bekommerd om zijn tuinman. Elken dag hoorde men van aanrandingen en inbraken. Die rooversbende was een pest in het land. En wat kon men er tegen doen, als de soldaten niet meewerkten om de bosschen te zuiveren.

De baron besloot eens tot aan den weg te gaan, om te zien of August nog niet verscheen. Hij verliet de kamer. In de gang zag hij zijn vrouw, die zich verschrikt van het raam afwendde.

— O, Arnold, er zijn vreemde mannen in het park, zei ze.

De baron schrok.

— Vreemde mannen! herhaalde hij.

— Ja, ik heb ze gezien in het maanlicht... Ze kwamen uit de struiken en liepen om het kasteel. Zeker zijn het roovers...

— Ik zal eens gaan zien met den knecht.

— O, neen, neen, dat moogt ge niet doen! Ze zouden u overvallen!

Mevrouw smeekte haar man binnen te blijven.

— Laat ons zien of alle deuren goed gesloten zijn, zei ze.

— Misschien zijn het maar houtdieven, meende de baron.

— Maar in het bosch is er hout genoeg en gij verliest het niet te rapen. Waarom zouden arme menschen

het dan hier komen halen? O, ik ben zoo angstig, dat er iets zal gebeuren. En voorzeker werd August ook aangehouden.

— Maak u niet zenuwachtig, Veerle, hernam de baron. Willen er roovers binnen dringen, wel, ik zal het hun beletten. Ik heb goede pistolen.

— Maar ze zijn misschien met velen. Konden we maar hulp krijgen...

— De boeren zijn zelf veel te bang, om hun hoeve te verlaten. Ik moet mijn kasteel verdedigen. Ik zal eens met den knecht praten. Maar misschien dreigt er niets.

De baron loerde door het raam. Zacht glansde de maan over het park. Daar was nu niets verdachts te bemerken.

— Hebt ge u niet vergist, Veerle? vroeg de baron. Misschien zaagt ge struiken voor mannen aan.

— Neen, neen... ik heb ze duidelijk gezien...

— Hoeveel?

— Vier of vijf. Ik kwam uit de keuken en toevallig keek ik eens naar buiten, denkende aan den hovenier, die langs die eenzame wegen moet komen. En ik bemerkte de mannen... Zeker komen ze het kasteel bespieden.

De baron riep Gerard, den knecht, een sterken man. Hij vertelde hem, wat mevrouw gezegd had.

— Misschien heeft Jan de Lichte het op ons gemunt, vervolgde de baron.

— Wil ik eenige boeren halen? vroeg Gerard.

— Als er verspieders rond het kasteel zijn, laten ze u toch niet door. En dan sta ik hier alleen. Blijf dus! Als de roovers bemerken, dat we op hun komst voorbereid zijn en wij hen op eenige welgemikte schoten onthalen, zullen ze wel afdeinzen. Laat ons nu alles razien.

Mevrouw hielp ook mee. De ramen van de gang werden met hun sterke eiken luiken gesloten. Voor bo-venvensters plaatsten de baron en Gerard matrassen. Als de roovers schoten, zouden hun kogels in die matrassen blijven steken. Maar de baron en de knecht konden van daarachter veilig zelf vuren. Alle sloten en grendels werden verzekerd. Een klein raam kwam op een achterkamertje uit. 't Was dat waardoor Camiel Vereecke had moeten kruipen. De baron en Gerard dachten aan dat venstertje niet. Voor hen was alles gereed om een aanval te weerstaan. De pistolen lagen klaar. Helaas, er waren slechts twee mannen als verdedigers.

De hoveniersvrouw zat in de keuken te weenen. Ze vreesde, dat haar man vermoord was.

III.

In het bosch bij het kasteel kwamen de roovers bijeen. Ze wachtten op hun kapitein. Ze zaten in eene oude hut, waar een houtvuur brandde. Het waren groote kerels, haveloos gekleed, ruw van gelaat. En hun taal was grof.

Jan de Lichte trad binnen. Hij was ook kloek gebouwd. En zijn oogen fonkelden. De kapitein had veel te zeggen. Hij wilde stipt gehoorzaamd worden.

— Goeden avond, zei hij. Allen hier ?

— Behalve Bruno Vereecke, sprak een der roovers die de luitenant van den kapitein was.

— Bruno Vereecke is met mij van Velzieke gekomen en is om zijn jongen, hernam de kapitein. Hij zal dadelijk bij ons zijn. En wat nieuws ?

De luitenant vertelde, dat drie personen, die in den omtrek van 't kasteel liepen, opgesloten waren.

— Goed, zei Jan de Lichte. Ze hadden sommigen van ons kunnen zien en het op 't kasteel gaan zeggen. De baron van Erpe zou ons veel spel leveren. We moeten ongemerkt binnen dringen. De kleine van Bruno Vereecke kan door 't achtervenstertje kruipen, en daar een deurtje openen. Hij heeft maar de grendels af te schuiven. Fik, de weggejaagde werkman van het kasteel, heeft mij verzekerd dat dit achterdeurtje geen slot heeft. Zijn we er in, dan zullen we de binnendeuren gemakkelijk open slaan. En waarschijnlijk zijn die niet eens gesloten. Wil de baron zich verdedigen, dan schiet ik hem dadelijk neer. Er is op het kasteel veel zilverwerk en ook geld. We zullen een goeden buit hebben. We slaan onze slag al om acht uur, want van daar gaan we naar Damman's hoeve en verder nog naar een rentenier te Meire.

De roovers waren tevreden. O, ze waren zoo gewoon aan het kwaad doen ; bij de meesten was 't geweten

verdoofd. Anderen dachten misschien wel aan betere jeugd, aan een braven vader, een vrome moeder. Maar al hadden ze berouw, dan durfden ze de bende nog niet te verlaten uit vrees voor wraak van den kapitein. Jan de Lichte zei het dikwijls :

— Wie de bende verlaat, wordt toch gevonden, en ik laat hem dooden. Ik wil geen ontrouwen.

En eens was 't gebeurd. Een jonge man had na zijn eerste diefstal wroeging. Hij vluchtte. Maar op een morgen lag hij vermoord dicht bij Hillegem. En op zijn borst was een briefje bevestigd, waarop men las : «Wraak van Jan de Lichte». Zoo bleef de kapitein meester over allen.

Bruno Vereecke trad de hut binnen.

— Waar is de jongen ? vroeg Jan de Lichte.

— Ik weet het niet, antwoordde Vereecke bedremmeld. Ik vond hem niet thuis en ook niet bij de bureu.

— Zou hij dan weggelooopen zijn ?

— Ik peins het...

— Maar dat mag niet...

— Wat kan ik er aan doen ? vroeg Bruno. Morgen zal ik hem wel vinden.

— Ja, want anders, ge weet het, blijft die kleine rap niet leven. Een ander moet door het venstertje...

— Ik zal mijn meisje halen, zei een der roovers. Die is veel rapper dan Camiel Vereecke.

Na eenige minuten kwam hij met een kind van tien jaar.

— Liesje zal ons helpen, zei de verdorven vader.
Ze weet al wat ze moet doen.

— Durft ge? vroeg de kapitein aan het kind.

— O, ja, antwoordde het arm schaap, dat al zoo vroeg in het kwaad werd geleid.

— Dan breng ik u een schoone pop mee uit de stad, beloofde de goddelooze aanvoerder der bende.

Jan de Lichte was dikwijls te Gent of te Aalst. Dan had hij zich vermomd als een boer, of een heer, soms ook als een soldaat. En niemand vermoedde dat hij de wreede bandiet was.

— We gaan! sprak de kapitein nu.

De roovers verlieten de hut. Ze zouden thans het kasteel een bezoek brengen. Nabij het park ontmoetten ze vijf mannen, die ook bespiedingswerk hadden verricht.

— Niemand op het kasteel gekomen? vroeg Jan de Lichte.

— Neen, kapitein, zei een van hen. De hovenier is vastgezet in 't bosch. Dus, kan hij niet helpen.

— En er zijn geen bezoekers, geen andere edelen of zoo?

— Niemand gezien.

De bespieders hadden niets bemerkt van de maatregelen door den baron genomen. De roovers slopen nu naar den achterkant, naar het venstertje, waaraan de baron niet gedacht had. Liesje werd door het raam gestoken. En het kind schoof de grendels van een deur weg... De dieven traden binnen. Ze waren nu in een

achterkamer die niet gebruikt werd. Een binnendeur leidde verder in het kasteel. Ze bleek gesloten.

— We zullen er het slot uitboren, zei de kapitein. En zoo stil mogelijk. De baron is natuurlijk nog op. We zullen hem toch overvallen.

En zoo stil mogelijk. De baron is natuurlijk nog op. hij voortdurend de ronde. Samen loerden ze door de ramen. Maar ze zagen niets verdachts.

— 't is nog te vroeg, zei de baron dan. De deugnieten zullen niet voor elf uur hier zijn... als ze komen. Mevrouw kan zich toch vergist hebben. Of misschien kwamen er menschen hout halen uit de vinnen op de binnenplaats.

De baron vermoedde niet, hoe dichtbij het gevaar was, hoe ernstig zijn leven bedreigd werd. Jan de Lichte had het nog eens gezegd:

— Als de baron zich verweert, schiet ik hem dood. De wreedaard telde een leven niet.

Eensklaps kwam de meid uit de keuken gelopen. De baron was nu in de eetkamer.

— O, mijnheer, er zijn menschen in huis, zei de meid.

— Waar?

— In de achterzaal. Ze frutselen aan de deur. Ik moest uit de binnenkamer lakens halen, en ik hoorde het. En ze spreken stil ondereen.

Mevrouw verbleekte. En de baron schrok ook.

— Gerard, we gaan zien, zei hij, zich beheerschend. Veerle, blijf hier met de meid en de hoveniersvrouw.

— O, God helpe ons ! bad de barones.

De baron en Gerard namen hun pistolen. Ze gingen naar de linnenkamer. Juist bezweek de eerste binnendeur.

— Kom, sprak de baron, en hij trok Gerard achteruit.

— 't Was tijd. Een kogel door den kapitein afgevuurd, floot boven hun hoofd. De baron wierp de tweede deur der linnenkamer toe en grendelde ze.

— O, ze zijn met velen, zei hij. Maar deze deur is sterk. En we zullen ze barrikadeeren.

— Baron ! klonk van de andere zijde een stem.

— Wat wilt ge ? vroeg de kasteelheer.

— Ik ben Jan de Lichte. Geef u over. Ik beloof u en al uw volk het leven, als ge me uw zilverwerk en geld levert.

— Nooit !

— Ge kunt niets doen ! We zijn wel met veertig man. Rond het kasteel staat mijn volk. Niemand kan u hulp bieden. Geef u dus over, maar moesten we nog deuren openslaan, dan dood ik u !

— Ik wacht u af, gemeene schelm ! hernam de baron. En nu geen woord weer.

Hij hoorde dat de roovers reeds op de deur beukten.

De edelman riep zijn echtgenoot, de meid en de hoveniersvrouw. Allen moesten haastig helpen om zware meubels bij te sleuren, en die voor de deur te schuiven. En ieder deed zijn best. De deur werd aldus gebarricadeerd.

Maar Jan de Licht veranderde thans zijn taktiek. Hij was ontdekt. Hij zou dus niet meer in stilte binnendringen. Wel had hij geen veertig man bij zich nu ; anderen van de bende waren rond Sottegem en Geeraardsbergen gezonden om daar te stelen. Maar de kapitein was hier toch met veertien helpers. Zes stuurde hij naar de ramen van de gang. Ze moesten de luiken openkappen. Zoo zouden de baron en de knecht op twee punten het kasteel moeten verdedigen : de edelman aan de linnenkamer en de knecht aan het venster der gang.

— Ik zal helpen, zei de meid, en ze haalde een kapmes.

De barones nam een degen van haar echtgenoot. Ze wilde ook haar plicht doen. De hoveniersvrouw was te angstig om een hand toe te steken.

Maar de roovers waren met zoovelen. De toestand werd hachelijk. De deur der linnenkamer was verbrijzeld. De inbrekers stonden vóór de meubels.

— Die zullen we gauw weg sleuren ! riep de kapitein.

De baron schoot en hij hoorde een gil. Een der roovers was gewond. Jan de Lichte vloekte van woede.

— We vermoorden allen, die in het kasteel zijn ! schreeuwde hij.

De baron riep zijn vrouw en de anderen.

— Nu in de eetkamer, zei hij. Daar is de deur ook sterk.

Maar zoo zouden de roovers altijd verder dringen

Doch eensklaps klonken in het park schoten. Men schreeuwde en tierde er.

— Soldaten ! riep iemand.

Een der bespieders kwam bij Jan de Lichte gelopen.

— Kapitein, vlucht ! waarschuwde hij. Er zijn soldaten !

De bende maakte zich uit de voeten en wel zoo haastig, dat ze den gekwetste achter lieten. In het park tuimelden er nog eenigen omver door de schoten der bevrijders.

— O, we krijgen hulp ! riep de baron verheugt uit.

— God zij gedankt ! zei de barones ontroerd.

Aan de groote ingangsdeur werd nu geklopt.

— Baron, doe open, ik ben het, Vermeersch, riep iemand. De roovers zijn gevlucht. Alle gevaar is voorbij.

En ja, Vermeersch en Wannes traden binnen. Ze waren in een soldaten uniform. En bij hen bevonden zich een twaalfstal boeren en de hovenier, allen goed gewapend.

— Vrienden, ik dank u, o. ik dank u ! sprak de baron bewogen. Ge wist dus, dat het kasteel aangevallen werd...

— O, mijn goede man leeft nog ! jubelde de hoveniersvrouw.

Vermeersch deed nu zijn verhaal. Hij sprak over Camiel Verheecke, over zijn plan den baron te waarschuwen, zijn aanhouding. Maar Wannes had de banden

los gemaakt. En hij en Vermeersch en de hovenier hadden met hun mes een gat in den leemen wand van de hut geboord. Zoo konden ze ontvluchten. Maar ze begrepen wel dat ze niet naar 't kasteel konden loopen. Dan zouden ze weer aangehouden worden. Ze gingen naar boer Damman. Deze boer hoorde dat hij ook bezoek van de bende zou krijgen. Ze besloten andere boeren te vragen om samen een aanval op de roovers te doen. En op een hoeve waren twee uniformen, door soldaten, die gedeserteerd waren, daar achtergelaten. Vermeersch en Wannes besloten zoo'n pakje aan te trekken. In het maanlicht zouden de roovers denken dat er een groep soldaten aanrukte. En dat was ook zoo gebeurd. Toen de boeren met Vermeersch en Wannes vooraan, de wacht der roovers bij het kasteel aanviel, liepen die gasten heen. Een ging den kapitein nog verwittigen.

Men haalde nu den gewonde. Hij was in de borst getroffen. De baron liet hem te bed leggen. De man kon niet meer spreken. In het park vond men drie doden. Ze werden in een zijgebouw gebracht.

Eenige boeren bij wie er thuis volk genoeg was, bleven op het kasteel overnachten. Vermeersch en Wannes trokken hun uniform uit. Er onder hadden ze hun gewone kleeding. Ze gingen haastig naar huis. De kinderen waren al te bed. En moeder en Jan hoorden het verhaal. Camiel lag warm onder de dekens en sliep nu rustig.

— Hij is een rooversjongen geweest buiten zijne

schuld, dacht Vermeersch. Maar hij heeft een eerlijk gemoed. En Bruno Vereecke krijgt hem niet meer terug.

De overheid kwam uit Aalst. De gewonde roover was al gestorven. Hij en de andere dooden werden weggevoerd. Bruno Vereecke bleek uit zijn huis verdwenen en ook andere leden der bende, die te Erpe woonden.

Zonder soldaten kon de overheid niets doen.

Boer Vermeersch was op zijn hoede. Misschien wist Jan de Lichte al, dat Camiel Vereecke op de hoeve was en het plan verraden had. En dan zou de kapitein wel wraak willen nemen. Maar de baron liet Camiel op het kasteel komen. Daar was het veiliger. Elken nacht waakten eenige kloeke boerenzonen op het kasteel.

Jan de Lichte scheen echter verhuisd te zijn. Men hoorde nu van zijn daden meer in het Zuiden.

Het beleg van Bergen-op-Zoom was geëindigd. En veel Franschen kwamen in het land van Aalst terug. Hun aanvoerder besloot een klopjacht in te richten. De rooversbende moest uitgeroeid worden.

De soldaten en boeren omsingelden de bosschen, bevaakten de wegen en veerbooten aan de Schelde en de Dender. De verdachte lieden werden aangehouden. Elken dag leidde men er naar Aalst en sloot ze in de gevangenis op. Er waren mannen, vrouwen, knapen, meïsjes. Vreeselijk, hoe velen in het kwaad verstrikt waren! Maar Jan de Lichte bleef onvindbaar.

Zekeren dag reed een vischkoopman op den weg van Melle naar Gontrode, met zijn hondenkar. Halverwege beide dorpen aan een oude dikke linde bleven de honden staan en begonnen vervaarlijk te blaffen. De koopman kon ze niet verder drijven. Juist kwam een groep soldaten voorbij.

— Die linde is hol, zei de vischhandelaar tot hen. Ik ben zeker dat er iemand in verborgen is.

Iemand wierp een steen langs boven in den stam. En waarlijk, daar kroop een man te voorschijn. Maar hij kon niet meer vluchten. De soldaten grepen hem vast. Het was Jan de Lichte. Stevig geboeid werd hij naar Aalst geleid. Hij en veel medeplichtigen stierven op het schavot. Andere medeplichtigen, waarbij Bruno Verheecke, moesten voor lange jaren in de gevangenis. Nog anderen werden uit het land verbannen. Velen toonden diep berouw en beloofden zich te beteren. Het werd weer rustig in Vlaanderen.

Pieter en Anna wisten nu, wat Camiel dien avond aan hun vader verteld had. De baron was dankbaar, want voorzeker had Camiel hem het leven gered. Hij, die gedwongen een rooversjongen was geweest, maar het niet wilde blijven, mocht op het kasteel wonen en werd later hovenier van den baron. Oom Bruno stierf in de gevangenis. Camiel groeide op tot een braaf man en was altijd de vriend van de familie Vermeersch.